

faktisk også kommer noget faglighed tilbage til historiefaget, og at man eksempelvis indfører den obligatoriske historieopgave i 2. g, netop fordi vi selvfølgelig også skal have banket en fornuftig viden om historiefaget ind i hovedet på eleverne, hvis man kan sige det sådan, og at de også får en opgave i historiefaget i løbet af gymnasieskolen i 2. g? Er ministeren åben for det?

Kl. 13.15

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Mit hjerte banker varmt for faget historie. Jeg har deltaget i mange debatter og polemikker om faget historie. Det fag er jo en slagmark for mange interessante holdningsprægede debatter. Men jeg ved ikke, om historie skal have en særstilling i forhold til andre fag. Det er jeg ikke sikker på. Jeg er heller ikke sikker på, at vi skal have flere regler, flere bindinger og flere ting, man ikke må i vores gymnasieordning. Som sagt sidder der et udvalg, som arbejder med, hvordan man kan reducere mængden af bindinger.

Jeg synes, det afgørende er, at vi holder den faglige fane højt, og at vi ved udgangen måler, om nu de faglige mål er nået. Det er der, jeg synes, at vi skal sætte ind, og så skal vi sætte ind, hvis det viser sig, at gymnasiet mister sin studieforberedende karakter, ved at eleverne vælger for få fag, som overhovedet giver adgang til videregående studier. Det sidste synes jeg faktisk er gymnasiets største problem i øjeblikket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 149: Forslag til lov om ændring af lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. (Udvidelse af målgruppe for personlig assistance). Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen). (Fremsat 7/2 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Vibjerg (V):

Jeg skal starte med at beklage min forkølelsesramte stemme, men jeg håber, at man nogenlunde kan høre, hvad jeg har på hjerte.

Det er jo et lille, godt lovforslag, vi her har til behandling, som skal være med til at gøre livet lettere for en gruppe mennesker, som i forvejen kan have det svært. Samtidig er det en ligestilling med andre grupper af handicappede. Vi har jo i dag en ordning, hvor vi støtter fysisk handicappede. De kan få bistand, og det er så det, vi udvider til psykisk handicappede, nemlig at man kan få en støtteperson til at hjælpe med det handicap, som nu præger arbejdslivet.

Der har været afholdt et forsøg for satspuljemidlerne, og forsøget har vist, at det har været muligt at fastholde og integrere gruppen på arbejdsmarkedet med det her ganske enkle værktøj. Det er jo lækkert, når et forsøg munder ud i, at man også gør det permanent, og det er så det, der ligger med lovforslaget her, at vi nu omsætter det forsøg til permanent lovgivning, så dem med psykiske handicap fremover får mulighed for enten at fortsætte på arbejdsmarkedet eller komme ind på arbejdsmarkedet ved hjælp af en personlig assistent.

Vi kan vel forvente, at ca. 300 mennesker kan få glæde af ordningen, og udgiften er beregnet til omkring 20 mio. kr. årligt, når ordningen er fuldt indfaset. Så det er jo relativt billigt i forhold til den hjælp, vi kan yde de her mennesker.

Fra Venstres side støtter vi varmt forslaget.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ordføreren, først fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan godt forstå, at hr. Jens Vibjerg støtter et forslag, som giver mulighed for personlig assistance til et lille udsnit af de psykisk handicappede. Men jeg må indrømme, at det underer mig meget, at vi har at gøre med et lovforslag, som fratager muligheden for en lang række psykisk handicappede, dem, hvor man ikke kan sige, at det er en varig og for evig gældende psykisk sygdom. Det underer mig endnu mere, når man ser på de eksempler, der er nævnt i regeringens eget udspil »Nye veje til arbejde«, hvor man f.eks. nævner en person, der har fået en angstneurose, og siger, at det er vedkommende, vi